

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania J. S. i E. S. wspólników J. spółki cywilnej w B.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.  
przy udziale zainteresowanego M. S.  
o ubezpieczenie i składki,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r.,  
skargi kasacyjnej odwołujących się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza solidarnie od odwołujących się na rzecz organu rentowego kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 20 marca 2015 r. zmienił zaskarżony przez organ rentowy wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 10 lipca 2014 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie wspólników spółki cywilnej „J.” Zakładu Handlowego i Usług w B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B. z dnia 9 kwietnia 2013 r., którą stwierdzono, że zainteresowany M.S. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy na podstawie umowy zlecenia w okresie od 1 września do 19 października 2010 r. i ustalono z tego tytułu podstawę wymiaru składek.

Płatnik składek wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zarzucając naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 2 w związku z art. 353<sup>1</sup> k.c., art. 750 k.c., art. 627 k.c. i art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i oddalenie apelacji od wyroku Sądu Okręgowego i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Skarżący wniósł o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występowanie w sprawie następujących istotnych zagadnień prawnych:

1. „czy umowa, w której przedmiotem świadczenia jednej ze stron jest osiągnięcie określonego rezultatu, niemającego jednak cech oznaczonego dzieła w rozumieniu art. 627 k.c., może być zakwalifikowana do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami i do których stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), czy też w świetle treści art. 353<sup>1</sup> k.c. może ona zostać uznana za umowę nienazwaną, która tak dalece przypomina umowę nazwaną – umowę o dzieło, że należy do niej, w kwestiach nieuregulowanych, stosować przepisy Kodeksu cywilnego o umowie o dzieło, a w konsekwencji nie może być ona uznana za umowę o świadczenie usług”;

2. „czy w przypadku uznania, że umowa, w której przedmiotem świadczenia jednej ze stron jest osiągnięcie określonego rezultatu, niemającego jednak cech oznaczonego dzieła w rozumieniu art. 627 k.c. jest umową nienazwaną, która tak dalece przypomina umowę nazwaną – umowę o dzieło, że należy do niej, w kwestiach nieuregulowanych, stosować przepisy Kodeksu cywilnego o umowie o dzieło, to umowa taka w świetle treści art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 13 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) stanowi tytuł do objęcia ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym oraz wypadkowym”.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Oczywiście jest, że dwie pierwsze i ostatnia, przywołane wyżej, przesłanki dotyczyć muszą przepisów powołanych w podstawach kasacyjnych, bowiem zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach podstaw. Jednakże sam fakt, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do przepisów wskazanych w jej podstawach, nie stanowi o tym, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Nie chodzi bowiem o jakiekolwiek zagadnienie prawne, sformułowane na podstawie tych przepisów. Problem prawny, ujęty w skardze kasacyjnej, dotyczyć musi kwestii decydującej o rozstrzygnięciu sprawy, nie może być dla niej prawnie obojętny. Innymi słowy, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne tylko wtedy, kiedy wynik sprawy uzależniony jest od interpretacji przepisów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2005 r., I PK 98/05, OSNP 2006 nr 15 - 16, poz. 243, z dnia 29 czerwca 2001 r., I PKN 33/01, OSNP 2003 nr 9, poz. 228).

W tym kontekście należy wskazać, że Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyjął w sposób wyraźny, że „czynności będące przedmiotem spornych umów nie są określone w sposób umożliwiający ich późniejszą precyzyjną weryfikację, a w konsekwencji nie istnieje możliwość poddania kontroli efektów pracy zainteresowanego pod kątem osiągnięcia konkretnego, zindywidualizowanego rezultatu” oraz że „od zainteresowanego wymagano starannego wykonania określonych czynności”, co oznacza, że według ustaleń Sądu drugiej instancji, z treści oświadczeń woli stron wynikało, że

przedmiotem świadczenia jest staranne wykonywanie opisanych w umowie czynności, a nie osiągnięcie konkretnego rezultatu. W takiej zaś sytuacji rozstrzygnięcie przedstawionych przez stronę skarżącą zagadnień prawnych, w których punktem wyjściowym jest założenie, że przedmiotem świadczenia w umowie jest osiągnięcie określonego rezultatu, nie miałoby żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a więc nie występują one w tej sprawie w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

Strona skarżąca nie wykazała zatem potrzeby rozpoznania jej skargi kasacyjnej, wobec czego Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).